

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

שבת פרשת תצווה
ט"ו אדר תשפ"א

את הבדיחות
תשאיר
לתשעה באב,

פזורים
היזם!

יצא מוד
קדושת עיצומו של יום
אצל צדיקים מהדורות האחרונים

מעודת 'סיום'
יחידה בעולם פרצה
את כל ההגבלות
התועדות פורים

עם בנו של הבעש"ט
במעודת פורים
שיחת חברים
עם מיכי יוספי

בחדר המבצעים
של עמלק
צבי יחזקאלי

OH MY GASH!

יהושע - מגש האוכל היהודי
מגיע אליכם הביתה!

צ'ולנט, דג מלוח, קוגל, כבד קצוץ, סלטים |

כשר
למהדרין

אזורי חלוקה:
אזור המרכז, השרון,
מודיעין ושוהם

yehushua.co.il / 073-7020250 יהושע
טעים משבת לשבת

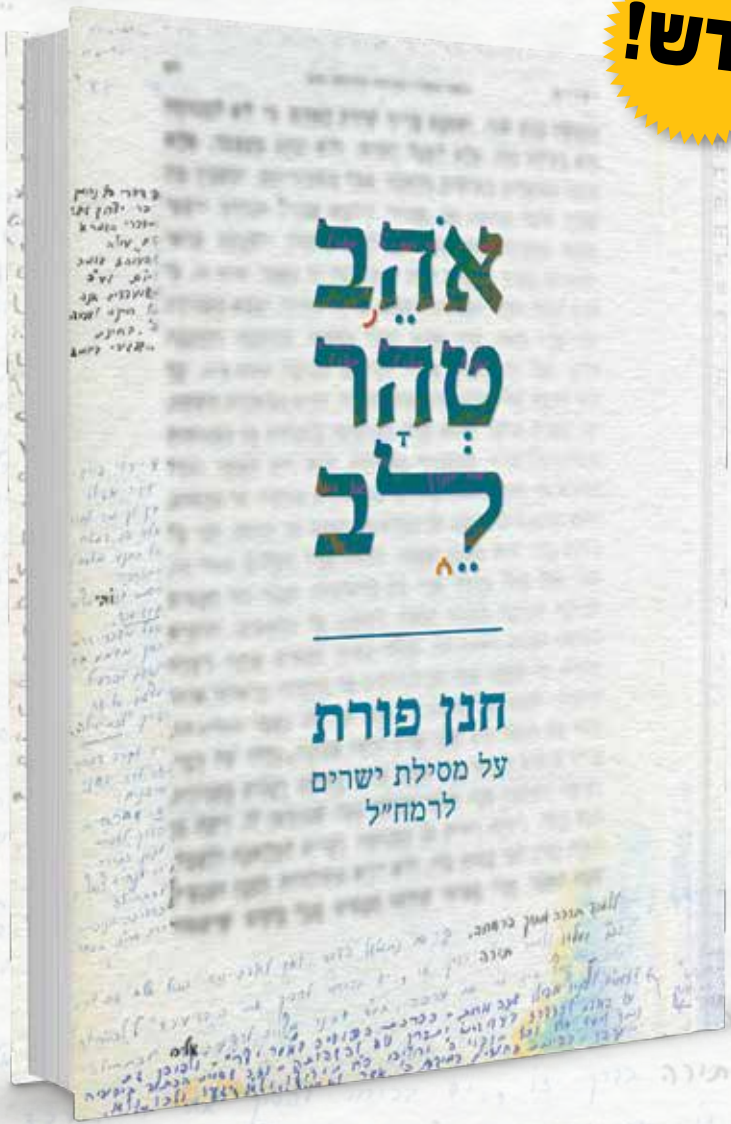
”

הרמח"ל סולל לנו בספרו זה, הגאוני בפשטותו, מסילה ישרה ושיטתית בדרך לקרבת אלוקים

(חנן פורת)

”

חדש!

אהב טהור לב

” את סדרת השיעורים המכונסים בספר זה העביר חנן לחבורת חברים מקשיבים בביתו במהלך מחלתו, עד סמוך להסתלקותו, כל עוד עמדו לו כוחותיו. כאשר הבעתי נכונות לעריכת ספר שיעורי חנן על מסילת ישרים, לא ידעתי איזה מסע מרתק מצפה לי. עד אז חשבתי שאני יודע את המסילה ואת הרמח"ל כובשה, וכי מכיר אני את חנן. חוויית העריכה הפגישה אותי עם עולם המעמקים של חנן, וסחפה אותי אל המסע בו מהלך הוא יד ביד עם הרמח"ל בנתיבי המסילה. בחשאי התלוויתי אל השניים. מצאתי עצמי שומע את המיית לבבו של חנן כשהוא קורא לרמח"ל בכינוי בו בחר הרמח"ל עצמו: 'אוהב טהר לב', ראיתי כיצד הולך חנן ומגלה שאף הוא איננו אלא 'אוהב טהר לב', וחשתי כי ליבי יוצא אליהם במשאלת-תפילה: לו יהי חלקי עימכם. ”

[מתוך הקדמת העורך]

בשביל הזהות היהודית של המדינה

"בבחירות האלה ישנה הזדמנות היסטורית

להכניס נציגות דתית לאומית לכנסת שתשמור על הזהות של המדינה שכל כך חשובה לכולנו. אני קורא לכם להירתם למבצע השגרירים הגדול, ולהביא יחד אתנו רבבות מצביעים ל'רשימת הציונות הדתית'!"

אבי מעוז, יו"ר נעם

מטה
נעם

להצטרפות:
050-3910671

הציונות
הדתית
בראשות בצלאל סמוטריץ'

הבאת לשם טוב הקדוש, כשליח מטייר את דברי
הזיכרון האלו, היות מטייר נאמר: "זיכרון פורים!".
באת התנאי והתפלת מאוד מהדיבור הנה ונתן
בשמחה

שיחת חברים

עם מיני יוספי

"וזהו נס פורים!"

והנשר הגדול. הוא חוזר על
התיאור של רכיבת שלמה המלך
על הנשר, ועל האפלה הזמנית
שהוא יצר. ר' צבי סיים את
הסיפור והוסיף: "אבי
מורי - הבעל שם טוב
הקדוש, כשהיה מזכיר
את דברי הזוהר הללו,
היה מסיים ואומר:
'וזהו נס פורים!'.
בעל התניא התפעל
מאוד מהדיבור הזה, והלך
בשמחה בחזרה אל הרב המגיד להודות לו על הציווי שלו להיות עם
ר' צבי בסעודת פורים.

במקום שאמרו לקצר

החסידיים פירשו את כל הסיפור באופן הבא: הענן, האפלה של הנשר,
מבטא סוג של הסתרה. שלמה המלך, כידוע, הוא גם כינוי לקב"ה - "מלך
שהשלום שלו". פעמים רבות, הקב"ה מביא לידי ביטוי את התכונות של
ההנהגה האלוקית על ידי צל של נשר שמופיע בעולם. ההופעה היא של
אפלה, חשכה - אותות השמים לוקים, והאור הטבעי והטוב פשוט נעלם.
לפעמים ההעלמה היא לרגע קט ולפעמים היא לרגעים ארוכים, שבהם אור
השמש מסתתר.

אצל אומות העולם, ההסתרה הזאת יוצרת חרדה גדולה. על פי שפת
הסימנים שלהם, ליקוי חמה נחשב כסמל לדבר לא טוב. לעומת זאת, הבעל
שם טוב אומר לנו, שאצל עם ישראל יש דעת להבין שהכל חלק מההנהגה
האלוקית. כששלמה רוכב על הנשר, ריבונו של עולם - מלך שהשלום שלו
- מנהיג את העולם אל היעד שלו, ולפעמים הוא עושה זאת גם על ידי
מציאות של חשכה.

לפעמים החשכה נמשכת רגעים ספורים, לפעמים ימים מועטים, ולפעמים
גם שנים ארוכות. הרכיבה של שלמה המלך מבטאת את הרצון של הקב"ה
להוביל אל העולם ממקום מסוים בו הוא נמצא, אל מקום חדש. הזוהר
מלמד אותנו, שההנהגה האלוקית יוצאת אל הפועל הרבה פעמים דרך
דברים שנראים בעינינו כאפלה, אבל באמת הם מובילים להתגלות של
שלמות גדולה. "מלך שהשלום שלו".

באופן אישי, מאוד התפעלתי מכך שכל דבר התורה של ר' צבי בנו של
הבעל שם טוב, היה מורכב משני חלקים: ציטוט הסיפור מהזוהר, ומסיום
קצר של אביו הבעל שם טוב: "וזהו נס פורים". מדהים איך בשלוש מילים
קצרות הבעל שם האיר לנו את נס פורים. אחרי ששומעים את הווארט
הקצר הזה, מוטל עלינו לעיין ולהתבונן, איזה תובנות מקופלות באמירה
הזאת.

אמנם באופן טבעי יש נטייה להרחיב ולהאריך, אבל קיבלתי דוגמא
מהבעל שם טוב שאפשר להסתפק בתורה של שלוש מילים. האמת היא
שמבנו, ר' צבי, קיבלתי לגיטימציה אפילו לא לומר שום דבר חדש מעצמי,
כך שבהחלט אפשר לסכם: "וזהו נס פורים". לחיים לחיים!!

שלום חברים!

פורים שמח!

אני רוצה לדבר

איתכם על סיפור

מופלא מהזוהר הקדוש, על

שלמה המלך עליו השלום. הזוהר

מתאר לנו, שבכל פעם ששלמה המלך

היה רוצה להגיע ממקום למקום, הוא היה

רוכב על נשר. מוטת הכנפיים של הנשר הייתה

כל כך גדולה, עד שבזמן שהוא היה עובר במקום

מסוים, היה נוצר על פני הקרקע חושך של ממש

למשך כמה שניות. לחשכה הזאת היו שני סוגים של

תגובות. היו אנשים שהתפעלו ואמרו: "הנה! עכשיו

שלמה המלך רוכב על הנשר שלו!" לעומתם, היו

אנשים שנכנסו לחרדה ובהלה, מכך שבבת אחת אור

השמש התכסה.

ראוי להדגיש, שבכל פעם שאנחנו עוסקים באגדות חז"ל

כאלו, עלינו להיות בעמדה של ענווה, ולהכיר בכך שיש באגדה

שלפנינו איזה שהוא עניין מוצפן. מן הסתם, הדברים לא היו כפשוטם.

אמנם זאת גם אפשרות סבירה הרבה פעמים, אבל בכל מקרה, עיקר

הרעיון של הסיפור נמצא בעומקים הנסתרים שלו. האגדות הללו, שכל

לומד גמרא, ובפרט מי שמתמיד בדף היומי, פוגש בהן לא מעט, מעמידות

בפנינו אתגר. בדרך כלל הן נראות סתומות וחתומות, ואנחנו צריכים ענווה

כדי לדעת לומר לעצמנו שיש כאן עומק. חייב להיות כאן איזה ביאור חדש,

איזה שהוא מפתח - ועד שמוצאים אותו, להמתין בסבלנות. המפתח הזה

יכול להתגלות אלינו על ידי מגיד שיעור שעשה את עבודתו נאמנה, ועמל

כראוי למצוא את הפירוש המעמיק, או שהוא מתגלה ממש בהיסח הדעת

על ידי שמודמן לנו הספר המתאים. בכל זאת, למרות מה שאמרתי עכשיו,

אתם עדיין יכולים ליהנות מהסיפור כמות שהוא, ולראות את שלמה המלך

דואה על הנשר הענק.

'פורים תוירע' בשלוש מילים

כל הסיפור הזה הוא רקע לאירוע הבא, שהתרחש בפורים של אחת השנים

בימי המגיד ממזריטש. באותה שנה, הצדיק ר' צבי, בנו של הבעל שם

טוב הקדוש, הגיע לקראת פורים להתארח במזריטש. הרב המגיד מאוד

שמח לבואו של האורח הדגול, וקיבל אותו בחום. ביום פורים עצמו, ר'

צבי נשאר לסעוד באכסניה שלו את סעודת פורים, והרב המגיד ביקש

מתלמידו, ר' שניאור זלמן מלאדי - בעל התניא, שיארח לר' צבי לחברה

בסעודת פורים. בעל התניא קצת הצטער על כך שהוא לא יהיה עם הרבי

שלו בטיש של משתה פורים, אבל חזקה עליו מצוות המגיד, והוא הלך

לסעוד סעודת פורים במחיצתו של ר' צבי.

בזמן הסעודה, ביקש בעל התניא מר' צבי שיאמר תורה לפורים. ר'

צבי, שהיה שתקן גדול ולא נהג לומר תורות ברבים, לא הסכים לדבר.

בעל התניא לא ויתר, וביקש שלפחות ר' צבי יאמר לו תורה בשם אביו

הבעל שם טוב. לבקשה הזאת ר' צבי הסכים. במאמר מוסגר אומר לכם,

שהבקשה הזאת של בעל התניא היא ממש גילוי של תושייה בזמן הנכון.

קורה לא פעם שאנחנו מבקשים מיהודי שיאמר דברי תורה ברבים, ולמרות

שיש לו מה לומר הוא בוחר בשתיקה. הרעיון הזה לבקש שיאמר תורה

בשם אביו או בשם רבו המובהק, משנה את התמונה ומעביר אותה כבר

לנושא אחר, כעת, כשהתורה שהוא יאמר היא כבוד אביו וכבוד רבו, אין

עליה מחסומים.

בכל אופן, ר' צבי התחיל לספר את הסיפור של הזוהר על שלמה המלך

השכחה עלינו!

בואו להתחסן
כדי שנוכל להשאיר
את המסכות לפורים...

**לוקחים אחריות
כולנו מתחסנים**

לתיאום תור הייגו: *3555

פורים בריא ושמה!

יש קופות חולים ויש מכבי *4535

מוגש כמידע לחברי מכבי

מנבי

קבוצת הבריאות הטובה בישראל

צבי יחזקאלי

רוב השנה הזו דיברו על כך שהנגיף הוא לא אמיתי וכן אמיתי. שהוא יזומה של חיזורים שנחתו במעבדה בסין. שהנגיף הוא בכלל בונה חופשי. החשיבה שלנו התערפלה בים של ספקות. זה הזמן לצחוק!

יש ספק אין ספק

הנה עכשיו זה הרגע שהשמיים פתוחים, כל הפושט יד נותנים לו. ההתבודדות של הלילה הקודם קובעת המון. "כל ההתחלות מפורים" אומר רבנו. אז מה היה לנו השנה ולכן אנחנו הולכים? הספק (או בעצם בשמו השני: עמלק) הוא הדבר הכי גדול שהיה השנה. עמלק עשה עלינו עבודה אפקטיבית ביותר השנה. הרי אחד התוצרים הכי יעילים של הפחד הוא הספק, ההססנות. בדרך כלל אדם מפחד לקחת החלטות כי הוא מפחד מכישלון, מהשפלה או מדיחיה שתבוא בעקבות הכישלון. הפחד הקמאי, שלא יאהבו אותי, מביא אותנו לחיות ולהתנהל בהיסוס. מחיית עמלק היא בעצם אותו הרגע שמשנה רבנו הרים את ידיו מעלה, וכל מי שראה אותו הבין את מה שאמרנו לנו בצבא: יש ספק אין ספק.

הספק נעלם. יש רק ביטחון ואמונה. מול ספק ופחד עקביים, משה רבנו מניף את ידיו באמונה כלפי השמיים. מול ערפל של חוסר בהירות יש רק אמונה. אין מה לדבר עם עמלק על הסדרים או הסכמים.

רוב השנה הזו דיברו על הנגיף שפלש לחיינו. על כך שהוא לא אמיתי או כן אמיתי. שהוא יזומה של חיזורים שנחתו במעבדה בסין. שהנגיף הוא בכלל בונה חופשי. החשיבה שלנו התערפלה בים של ספקות, והתנהלות הססנית הפכה להיות הדבר הנכון. כביכול.

חלון קטן בעולם הפוך

כאן כדאי באמת לצחוק על הדמיון הפורה ושלל התיאוריות לגבי הנגיף; לצחוק - לא כי אנחנו יודעים מה נכון, אלא לצחוק כי עכשיו זה פורים וזה הזמן לסיים עם זה. לצחוק על הספק שליווה אותנו כל השנה.

בספין נוראי עמלק גרם לנו לתהות בלי סוף, להתפלל פחות, ללמוד תורה פחות ולהתרחק אחד מהשני - שקענו בדיבור מפורד ומפורד על קבוצות שונות בעצם, שצייתו או לא צייתו להנחיות, וכמה כעסים צפו. מבחינת חדר המבצעים של עמלק זה היה מהלך מוצלח, הוא עשה לנו נהפוכו והחדיר לאדם ספק בכל צעד שהוא עושה, יותר מכל שנה.

והנה מגיע רגע. חלון קטן בתוך עולם הפוך, ממנו אפשר לראות נקי וזך. פורים השנה יקר מאוד. פורים של שנה כזו הוא לא רק אהבה שבדעת, אלא גם הזדמנות לפגוש את הדעת, את האמונה הנקייה ואת הביטחון בה, את התפילה הנכונה שרואה רחוק ולא נופלת בסבך היומיום.

ונהפוכו השנה הוא הפוך על הפוך. מעין מציאות הפוכה שרק רגעי פורים היקרים יכולים לה. השנה אני מבין יותר את מה שאומרים שפורים הוא חג גבוה מעל גבוה. יותר מתמיד אני מחכה לאור הגבוה הזה, לאמונה פשוטה, לשמחה ודעת ברורה ששום דבר לא יכול על עם ישראל חי. הוא אמנם מפורד ומפורד, כך הוא נראה מחדר המבצעים של עמלק, אבל הוא אחד. אחד דובק בדבק שמחזיק אלפי שנים, את זה שום ספק לא יצליח לפורר.

פורים הוא ההזדמנות שלנו להסתכל על מה שהיה כאן ולהתחיל אחרת. יותר זמן לקדושה ופחות לנגיף. את זה אני אומר בעיקר לעצמי. לא לכעוס על מערכת החינוך שפותחת וסוגרת, ומכניסה את הילדים לעולם של מסכים. לא להניף שום דגל של בעד או נגד ובכלל לא להיות בכוחנות אלא בהרפיה וקבלה. זה המצב, תתקדם.

אל תנסה לחנך אף אחד בעניין הנגיף והחיסון, חפש את הפנימיות בכל דבר. תאמין שהסיפור הבסיסי בין המן למרדכי מתפצל למיליוני סיטואציות, וכדאי לזכור מה עשו לנו ומה עשינו אנחנו בשביל לצאת מזה. צריך לעשות נהפוך הוא, כי מכאן אנחנו יוצאים לשנה חדשה וטובה יותר, הרי אנחנו מאמינים.

אחת הבעיות הגדולות של עורכי עיתונים היא מה לכתוב כאשר האירוע שאתה מתייחס אליו עדיין לא הסתיים. מה עושים כשצריכים לכתוב כותרת ראשית בליל בחירות? ללכת לפי הסקרים? זו סגולה בדוקה ליפול בטעות. כמה עיתונים כבר יצאו בכותרות שהילרי קלינטון תנצח באמריקה ואז בבוקר קיבלנו את טראמפ. בשנת 2007 כתבו העיתונים שאבו מאזן ניצח בבחירות בשטחים ואני זוכר שמעל ראשי ברמאללה כבר ניתכה אש רצינית של חמאסניקים שניצחו באמת. לעיתון אין יכולת לחזות אפילו 12 שעות קדימה, כך גם לאדם. אז מה אני אמור לכתוב לכם על פורים לפני פורים?

אלא שכאן יש מרכיב אחר שעורכי עיתונים כלל לא מכירים: באיזה מצב יהיו הקוראים שלך, כשהם יביטו בעלון 'קרוב אליך'? האם זה יהיה בבוקר שישי, בזמן משלוח המנות אחרי קריאת המגילה? או בזמן קבלת שבת שזה הזמן של עלוני השבת? ואז מה מצבו של הקורא? הוא בכלל עשוי להיות במצב שהוא לא יודע מה קרוב אליו ואליך; או שהוא בכלל בשלב של לחפש את ההבדל בין המן למרדכי; או אולי באחת הפעמים היחידות בשנה שהוא עומד לקבל את השבת בלי לחץ של הכנות שבת אלא דווקא במעין זרימה הרמונית בין סעודת החג לקבלת שבת. אז למי כותבים, ליהודי של הבוקר או ליהודי של אחר הצהריים? זו ממש דילמה.

אך מאחר והיהודי של הבוקר מצוי כמעט בכל שבוע, אולי ננסה לדבר ליהודי המיוחד הזה, המבושם לפני קבלת שבת, שיושב עם חבריו כבר כמה שעות בסעודת החג ומחפש את דרכו אל העדלאידע. אל ההיפוך של המציאות. אל "האהבה שבדעת", כמו שאומר רבי נחמן.

אז מה היה לנו השנה?

כאילו פורים לא הסתיים מאז השנה שעברה. נשארנו עם מסכות על הפנים, לא ידענו מיהו מי, הסתקנו. האם האיש שעבר לידי יכניס אותי לבידוד, האם הוא נושא את הנגיף? חשדנו בכל אחד, והתנהגנו כל השנה באופן הפוך: השגרה התהפכה, הלימודים, הפרנסה, הקשר בין האנשים. החום החברתי נעלם.

גב החר מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.
אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171 | gavhahar1@gmail.com

ליולדות
בביקור חולים:
לילה חנים
בבית
החלמה!

תרגישי בבית.

בואי ללדת בראש שקט בשערי צדק ובביקור חולים
ותרגישי בבית עם יחס אישי, צוות מקצועי ומסור הקשוב לצרכיך
ופינוקים מיוחדים שיש רק אצלנו. מחכים לך.

מגוון
אמצעי הקלה

בופה
טעים ומזין

ביות
מלא

רק בשערי צדק-
לידת מים

אבזור
מפנק

רופאים מומחים
ומיילדת צמודה
(בלידות מים בלבד)

המרכז הרפואי
שערי צדק
SHAARE ZEDEK
MEDICAL CENTER

לפרטים ומידע נוסף: **02-5645234** גם ב- **02-6666491**
להרשמה ללידה בשערי צדק / ביקור חולים:

כמה מכוחות הנפש שלנו אנחנו משקיעות ב'מה יגידו', בתדמית שאנחנו מטפחות בעמל רב. עסוקות בשיווק של עצמנו כלפי חוץ, שרק נקבל אישור שאנחנו עומדות בתקן, שאנחנו בסדר, שיש לנו קיום.

באינספור פעולות ביום יום אנחנו משרדות לילדים שלנו שמה שחשוב זו הנראות החיצונית ולא החיים עצמם כפי שהם.

מצלמות נשלפות שוב ושוב, מתעדות רגעים של בית מזווית ורודה מידי. גורפות מחיאות כפיים.

לא פעם, אנחנו טורחות לכבוד האורחים ברמה כזאת, שהשד הרע יוצא מאיתנו. ברמה כזאת שאנחנו על סף התמוטטות. משרדות לילדים שלנו, שבשביל הרושם החיצוני צריך למסור את הנפש ממש.

אנחנו חיות בעולם של שיווק. של נראות. מסתכלות בקנקן ולא במה שיש בו. דור של

אינסטגרם ופייסבוק ומצלמות.

אנחנו עומדות נבוכות מול ארון הבגדים של המתבגרות שלנו, אובדות עצות איך נכון לחנך לצניעות. מנסות כך, מנסות אחרת ולא הולך לנו. כמה קל לצקצק בלשון, להניד ראש, להפנות אצבע מאשימה, להיאנח ולומר "איזה דור! אנחנו בחיים לא התלבשנו ככה! !"

הבנות שלנו משווקות את עצמן על ידי הביגוד, בדיוק כמו שאנחנו משווקות את עצמנו על ידי פשיטה מוצלחת ובית מתוקתק. אנחנו מצפות מהילדים שלנו לייחצן את ההורות המושלמת שלנו והביגוד שלהן בהחלט לא משרת לנו את המטרה. במקום להיות עסוקות בחינוך, אנחנו עסוקות בעצמנו. במה יגידו וב"איזה בושות". איזה אבסורד.

הרצון לחנך אותן על ידי כל מיני אסטרטגיות ושיטות חינוך חיצוניות, לעולם לא ישא פרי כל עוד לא נבין שבמקביל עלינו לחנך את עצמנו לצניעות, למציאת ערך פנימי מתוכנו במקום לרוץ לייחצן את עצמנו כדי לקבל ערך מבחוץ.

כולנו נדרשות לאותה עבודה שורשית באותה המידה. כל עוד ידנו קלה על הסלפי, הדרך לחינוך בנותינו עוד ארוכה.

מזלו של חודש אדר - דגים.

אני עומדת מול הים. נושמת אותו. מקשיבה לקול הגלים המתנפצים. מתמסרת לכחול העמוק הזה, לגל שבא והולך, בא והולך.

ים, מה אני יודעת עליך בכלל? מרוב כחול-ירוק עמוק, זה רובד כל כך חיצוני שלך, שלא מספר לי עליך דבר. מתחת לפני השטח יש עולם שלם של חיים, של צבעים. עולם שלם ומצנע. לדגים שבים עולם משל עצמם, עולם פנימי ומסתור. עולם של ברכה. ברכה ששורה רק על דבר הסמוי מן העין.

סיפור המגילה עוסק בגילוי ההנהגה האלוהית בתוך מציאות וטבע שמסתירים אותו היטב. הקדוש ברוך הוא פועל ועושה, פועל ועושה, ואין תמונה אחת למזכרת.

הוא לא מופיע ברשימת הקרדיטים בסוף, שמו לא מוזכר במגילה כלל.

אסתר - מידתה צניעות. 'אסתר' זהו שם בפרסית שמשמעו 'ירח'. הירח קיים גם כשהוא מכוסה. גם כשאף אחד לא רואה אותו יש לו קיום.

כמה מדהים. חודש אדר מלמד אותנו על גילוי והסתור, על חיצוניות מול פנימיות, על צניעותה של אסתר מול מוחצנותו של המן. איך אסתר נבלעה בבית המלך, מוסתרת מעיני כל. פועלת ועושה, פועלת ועושה במסירות נפש ממש, בלי להעלות סטורי, בלי לגרוף אפילו לייק אחד.

צניעות זו פנימיות. זה להיות באינטימיות גמורה עם עצמי, על סך כל מרכיבי, ולהתמלא מתוכי, מאיך שאני. להיות באינטימיות גמורה עם הרגע, בלי צורך לייחצן אותו. להתמלא ממה שקורה, בלי הצורך להתמלא מלספר על מה שקורה. זה להיות אדם פנימי, כמו רבי עקיבא, שהיה צנוע ומעולה. שלמד בגיל ארבעים עם ילדים קטנים, למרות שאנשים מבחוץ הרימו גבה.

פשיטה שרופה לעולם לא תצליח לקחת מאיתנו את הערך העצמי שלנו, עוגת שלוש קומות שאפינו וקישטנו ביד אמן שווה את עצמה גם אם לא נכתב עליה פוסט. הקב"ה הוא זה שנותן לנו ערך לקיום שלנו, עם כל נשימה ונשימה, והוא זה שרואה את כל הפרטים ופרטי הפרטים שאנחנו עושות ופועלות כל יום. כל היום.

כל מעשינו בספר נכתבים. ולא... לא מדובר על הספר של צוקרברג, אלא בספר הזכרונות לפני המלך, הספר שלפני ולפנים, בספר החיים.

השמחה של פורים קשורה כולה להשגחה. כל דמות במגילת אסתר הופיעה בדיוק בזמנה הנכון, בסדר הנכון, כדי שיבשילו התנאים להצלת העם. על זה אנחנו שמחים עד היום. כשאנחנו מסתכלים לאחור על תנועות בהיסטוריה, אנחנו יודעים לומר מתי הסתדרו הדברים בדיוק, מתי הגיע משק כנפי ההשגחה ויצר מציאות חדשה בעולם. אבל כשאנחנו בתוך ההתרחשות עצמה, אנחנו בעיקר מורידים את המבט ורואים רק את הכאן והעכשיו. מנסים רק לשרוד את הצעד הבא.

פורים מבקש מאיתנו להגביה את המבט, לראות איך מסלול חיים שלם יכול להיות מוסט לטובה ברגע אחד. כשאני חושבת על פורים בהקשר הזה, אני נזכרת בסיפור של סבא שלי. במוצאי שבת זכור התקשרתי כדי לשמוע אותו ממנו שוב.

נוכח פני ה'

בחודש מאי 1944 היו סבא שלי ומשפחתי על הרכבת מהונגריה לאושוויץ. הפרטיזנים שהפציצו את המסילה גרמו לקרון לרדת מהפסים. ההבדל הדק בין חיים למוות, כמו שרק ההשגחה יודעת ליצור. במשך שנה שלמה הם עברו בבית חרושת ללבנים באוסטריה, וכשהסתיימה המלחמה והגיע השחרור הם שבו לביתם. סבא שלי היה אז בן חמש-עשרה. הוא הספיק להיות בביתו שלושה שבועות בלבד, כשאחיו הגדול הודיע שהוא עולה לארץ ישראל ולוקח את סבא שלי איתו.

באיטליה הם עלו על אוניית המעפילים 'רב הוד'. כשהגיעו לחופי הארץ הם שבתו רעב ונאבקו במשך כחודש עד שקיבלו אשרות כניסה, והגיעו לגמל חיפה. סבא שלי עבד בירושלים בבית אריזה לתפוזים. את סבתא שלי הוא הכיר בזכות אימא שלה, אשת-חסד, שאירחה בביתם נערות ונערים בודדים שעלו מאירופה ורצו קצת חֶבְרָה. היא כיבדה אותם במעט גרעינים ומים קרים, זה מה שהיה אז. כך סבא וסבתא שלי הכירו. הרב אריה לוי זצ"ל חיתן אותם על אחד מגגות ירושלים.

איך מסילת רכבת אחת מופצצת, וכיבוד קל של חסד, בכוחם להסיט חיים שלמים. יש השגחה פרטית שמניחה אותנו בעולם הזה, הזוה, בשעה הזאת ולא בשום שעה אחרת. יש אפשרויות שנפתחות בפנינו וריבוננו של עולם מביט ומבקש מאיתנו לבחור, לעשות טוב, ללכת עם המציאות, להאמין. כשסבא שלי העביר את הטלפון לסבתא שלי, היא המשיכה את הסיפור ושאלה אחרי כל משפט: "הבנת?". יש דברים שאנחנו יכולים לתפוס בשכל, אבל הבנה של השגחה היא רק בלב.

רבי נתן, תלמידו של רבי נחמן מברסלב, מייחל בליקוטי תפילות (קמג): "שנוכה להאמין תמיד בהשגחה פרטית, ונשפוך ליבנו כמים נוכח פניך ה', עד אשר נוריד דמעות הרבה לפניך באמת, ונזכה להמשיך על ידי הדמעות השגחתך עלינו, ותשגיח עלינו ברחמים". לפעמים אפשר להבין השגחה פרטית רק על ידי הדמעות. הן מנקות בתוכנו את אי ההבנה ואת העיקשות שלנו שדברים ייראו אחרת, ומביאות אלינו שקט. מולידות הבנה שכל מה שקורה לנו הוא טוב. והקדוש ברוך הוא לא עזב, והוא לא יעזוב.

ההוכחה להשגחה

סבא וסבתא שלי קוראים את העלון הזה באופן קבוע, וכשאני כותבת סבא שלי מביא עותק גם לרב של הכולל שבו הוא לומד. הם לומדים יחד את הטור שלי, וסבא שלי, במבטא ההונגרי החם והמתנגן שלו אומר לי: "ובכל פעם אנחנו מקדישים את הלימוד בשבילך". כך נראה מסלול של חיים שלמים.

ימימה ע"ה אומרת, שההוכחה הכי יקרה להשגחה של נס פורים, היא הילדים שמתחפשים ושומחים וצוחקים. הילדים הם אלה שמעידים על המשכיות של העם, יותר מאלפי מילים. הם אלה שמחזיקים בצחוקם ושומחים את הזיכרון של איפה היינו עלולים להיות, ואיפה אנחנו זוכים להיות באמת. התחפשות בפורים נראות לנו כמו פרט שולי של ילדים, אבל הן-הן העניין כולו. בשביל מה הוסט מסלול השמד אם לא בשביל ילדים שמחים. זאת ההוכחה הכי ניצחת להשגחה, להמשכיות של כולנו. ורגע לפני שנלך להכין תחפושות מושקעות, נזכור טוב: לא עזב, ולא יעזוב.

אתם שואלים משרד הבריאות עונה

הפעם: חיסונים ומידע כוזב

« כיצד יתכן שאנשים נדבקו למרות שקיבלו חיסון נגד קורונה? »

אחרי קבלת מנת החיסון הראשונה עדיין ההגנה היא חלקית. רק בחלוף 7 ימים מקבלת מנת החיסון השניה ניתן להגיע להגנה מקסימלית של 95%. מבדיקות שבוצעו על-ידי משרד הבריאות עולה כי ישנה ירידה משמעותית בתחלואה אחר חיסון במנה שניה המלמדת על יעילות הגבוהה של החיסון. עד כה, ניתנו ברחבי העולם כ-100 מיליון מנות חיסון ויעילותו הגבוהה של החיסון מוכחת.

« האם יש שחר לפרסומים שיצרניות החיסונים מסתירות מידע? »

תוצאות המחקרים של פיזר, מודרנה, אסטרהזניקה וג'ונסון וג'ונסון פורסמו ונבחנו על ידי מדענים ורופאים מכל רחבי העולם. גם הדיונים שהתקיימו על-ידי FDA (מינהל התרופות והמזון בארה"ב), הועברו בשידורים חיים ופורסמו לציבור בשקיפות מלאה.

« מדוע כדאי לחסן צעירים למרות שיש הסבורים שאם הם יחלו בקורונה, הם יחוו אותה באופן קל? »

בין הנדבקים בקורונה ובתוכם צעירים, התגלו סיבוכים ותופעות לוואי ארוכות טווח, כולל בעיות לב ותופעות נוירולוגיות – בעיקר מי שנדבקו בוריאנט הבריטי. בני נוער יכולים להידבק ולהדביק ואנחנו רוצים למגר את המחלה. לכן כל מי שיכול וזכאי לקבל את החיסון, כדאי שיקבל אותו בראש ובראשונה על מנת להגן עליו ועל סביבתו ולאפשר חזרה לשגרה.

« האם אין חשש שאקבל חיסון ראשון ולא יהיה לישראל במלאי חיסון שני? »

יש לישראל מלאי מספיק לחיסון שני לכל מי שקיבל חיסון ראשון.

« ישנם פרסומים מרתיעים ביחס לחיסון. כיצד אוכל לזהות מידע כוזב? »

לרוב אלו פרסומים אנונימיים שמאחוריהם אין כל גורם מוסמך. חשוב לדעת כי פרסומים אלו הם ברובם שקריים, ולעתים מציגים חצאי אמיתות (כמו תיאורים מוטעים ביחס לתופעות לוואי שכיחות) ומטרתם לזרוע בהלה. חלק מהפרסומים מקורם בכתות המתנגדות לתרופות וחסיונים מכל סוג שהוא, וחלקם אף גופים מייסוניים. בכל ספק או שאלה שמתעוררים ביחס לפרסום כלשהו ניתן לפנות למוקד משרד הבריאות, למוקדי קופות החולים, או לרופא המשפחה עליו אתם סומכים. חשוב לציין כי גדולי ישראל מכל החוגים והעדות בחנו לעומק את הנתונים, האזינו וחקרו את מומחי הרפואה וסמכו ידיהם על החיסון.

« לקראת פורים האם יש המלצות כלשהן? »

בהחלט. כדי לשמור על בריאותנו ובריאות משפחתנו, מומלץ לקיים את קריאת המגילה בחלל הפתוח, את סעודת פורים לסעוד בחיק המשפחה הגרעינית ולהותיר את משלוחי המנות על מפתן הדלת של המקבל את מצוות מתנות לאביונים ניתן לקיים באמצעות תרומה טלפונית בכרטיס אשראי או במשלוח צדקה בדואר.

« האם מותר לנשים לפני לידה להתחסן נגד נגיף הקורונה? »

מאז התפרצותו של הוריאנט הבריטי אנו עדים לעליה בתחלואה קשה של נשים טרום לידה ולפיכך משרד הבריאות ואיגוד רופאי הנשים ממליצים לחסן נשים לפני לידה החל מהשליש השני.

« האם מותר לנשים מניקות להתחסן? »

בהחלט. מותר ואף מומלץ

« מדוע כה חשוב למנוע הידבקות בקרב ילדים? »

מלבד העובדה שיותר ויותר ילדים מגיעים למצבי קיצון של מחלה קשה, לנוכח העובדה שילדים לרוב אינם מפתחים סימפטומים, הם עלולים להדביק אחרים ולהקשות על קטיעת שרשראות ההדבקה. במקרים רבים, מבלי שידעו זאת, ילדים הדביקו מבוגרים וחולים בקבוצות סיכון.

« האם אכן קיימת עלייה בתחלואת ילדים? »

כן. הוריאנט הבריטי הביא לזינוק במספר הילדים שחלו בקורונה ובחלק מבתי החולים נפתחה מחלקה ייעודית לילדים חולי קורונה.

« האם מותר לילדים להתחסן? »

עד כה, החיסון לא מאושר לילדים (מתחת גיל 16), עם זאת, בשל העלייה בתחלואת ילדים כתוצאה מהידבקות בנגיף, יצרניות החיסון פיזר ומודרנה מבצעים בימים אלו ניסויים בחו"ל בהם משתתפים ילדים בגילאי 12-16. בינתיים התוצאות משיבועות רצון וככל הנראה אפשר יהיה בהמשך לחסן גם ילדים.

« כמה מוטציות התגלו עד כה והאם החיסון יעיל כנגדם? »

עד כה אותרו מספר וריאנטים (גרסה שונה) של הנגיף, כשהבולטים שבהם הם הוריאנט הבריטי והוריאנט הדרום אפריקני שקצב ההדבקה שלהם מהיר במיוחד. קיימת סבירות כי בעתיד יתגלו וריאנטים נוספים, אך המומחים מעריכים שהחיסון יהיה יעיל גם בפניהם. במשרד הבריאות עוקבים כל העת אחר ההתפתחויות.

« חולה קורונה לאחר עשרה ימים מקבלת התוצאה החיובית תמיד ייחשב למחלים? »

לא בהכרח. אם חלפו 10 ימים מרגע קבלת התשובה החיובית, אך לחולה יש חום, קשיי נשימה, קוצר נשימה (על פי הערכה רפואית), שיעול או כל תסמין נשימתי אחר, הקאות או שלשולים – הוא לא יוגדר כמחלים. עם זאת, אובדן של חוש הטעם או חוש הריח ושיעול מתמשך לבדם אינם מונעים קבלת אישור מחלים.

« מי פטור מבידוד גם אם נחשף לחולה או חזר מחו"ל? »

בעל תעודת מתחסן פטור מבידוד. גם מי שנושא בתעודת מחלים פטור מחובת בידוד. גם מתחסן וגם מחלים חייבים להמשיך להקפיד על עטיית מסכה ושמירת מרחק של 2 מטרים מאנשים אחרים.

פורים

שיב

מעלה

המסכות, האלכוהול והרעשנים של פורים מטמינים בתוכם הארה מיוחדת במינה. לפעמים, בתוך סבך האירועים של פורים, קשה לזהות את העומקים הכבירים הללו. מתברר שאצל הצדיקים מהווה פורים זמן מכוון ומרומם מאוד, שבו הם מורידים את המסכות של כל השנה, ומגלים לנו למשך יום אחד מעט מהעולמות הטמירים בהם הם שרויים. מוגשות לפניכם עדויות מאירועי פורים אצל גדולי הצדיקים בהם נכנס יין ויצא סוד. לחיים!! / בניה זית

ע ל פורים בבית הראי"ה קוק זצ"ל נצברו מספר סיפורים בארכיון ארגון 'אור האורות'. העדויות הבאות מספרות על רגעים מיוחדים לכל אורך החג.

אהבת ישראל מן התורה - מניין?

ר' שלמה הקלמן, בנו של הרב אברהם חיים זצ"ל שהיה מחשובי המלמדים בעץ חיים, גבאי בבית הכנסת הגר"א ומבאי ביתו של הרב קוק, סיפר בשם אביו:

"בשנת תרפ"ח באנו אל בית הרב בליל פורים והשעשוע שם היה כך: אחרי קריאת המגילה התיישבו הרב קוק ותלמידיו הגדולים המקורבים אליו מסביב לשולחן. בין המסובים היו ר' דוד הכהן 'הנזיר', הרב יצחק אריאלי, הרב יעקב משה חרל"פ, ועוד. במרכז השולחן הונחה צלחת עם יין, ולכל תלמיד חכם נתנו כפית קטנה, בעזרתה לגם מדי פעם מן היין. הרב קוק זצ"ל, שישב בראש השולחן, פנה לרבנים המסובים ואמר: 'אמרנו לי איזה פסוק שתצו, מכל מקום בתנ"ך, ואני אביא לכם ממנו ראיה הלכתית שחייבים לאהוב כל יהודי, ואפילו הוא רשע גמור!'. כמובן, לא היה קל להוכיח זאת מכל פסוק, ועוד בראיה הלכתית... הלימוד הזה במצוות אהבת ישראל נמשך כל הלילה, עד שעלה עמוד השחר והגיע הזמן לתפילת ותיקין... במשך כל הלילה ניסו הרבנים להפך בדבריו של הרב, להתווכח ולסתור את דרשותיו. אך עם כל גאונותם הוא תמיד גבר עליהם, ובסוף נותרה המסקנה הברורה שחייבים לאהוב כל יהודי...".

עדות אחרת מסר ר' פנחס המבורגר זצ"ל, שהיה תלמיד צעיר בישיבת 'מרכז הרב' עוד בחיי הרב קוק. בשנת תרצ"ג זכה להיות במחיצת הרב במשך יום הפורים כולו, ולאחר מכן העלה את זיכרונותיו על הכתב:

ידו בשעת האכילה. ובשעה שהתחיל לאכול את החלה הגדולה, לא חתך אותה בסכין אלא שיסע אותה במו ידיו, ואמר: "ככתוב (שמואל א טו, לג): 'וישפך שמואל את אגג!'. אחר כך התחיל לשיר שיר ברוסית, ואמר שאמנם גם הוא יודע שהוא אינו שר את השירה הזאת כהלכתה, אלא שבגלל מדרש אסתר שאומר על הכתוב (אסתר ט, א) "ישלטו היהודים המה בשונאיהם" - יוגם בלשונם, על כן מצווה היא לשבש את לשונם".

"ובניזה לא שלחו את ידם"

אצל הרבי מלובביץ' הייתה ההתעלות בפורים מגיעה לשיא. יעידו על כך הסיפורים הבאים:

לקראת התוועדות פורים תשט"ו התאספו מאות חסידים להתוועדות פורים במחיצתו של הרבי. ההתוועדות ארכה שעות ארוכות, כששיחה רודפת ניגון וחזון חלילה. לפתע עצר הרבי הכל, וכשפניו מאירות הפתיע בגילוי מדהים:

"כל העניינים הגשמיים שהם עניינים חיצוניים

"במהלך יום הפורים נתמלא חדר האורחים בבית הרב באורחים רבים. רבנים חשובים, לצד בעלי בתים מכובדים של עיה"ק, שהביאו כולם לרב משלוחי מנות. בשלב מסוים התחיל הרב לדבר מענייני דיומא. אחר כך התחלנו לשיר ולרקוד במעגל, והרב אחזני בידו. בשעת הריקוד, כמעט שנפל על הרצפה אילו לא החזקתיו אני בידי. כולנו שרנו את השירים המוכרים בישיבה, אבל הרב שר לעצמו שיר אחר. הטיתי אוזן, ושמעתי אותו אומר ומתחנן: 'רבונו של עולם, אני מוותר לך על העולם הבא, ובוודאי גם על העולם הזה. אבל אל מה אני משתוקק? רק אליך לבדך, 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ'... כך נמשכו הריקודים בבית הרב עד הצהריים.

"הרב דיבר במשך היום כמה מאמרי דיומא עד כשעה לפני השקיעה, ואז התפללנו תפילת מנחה בניגון יום כיפור, וכחצי שעה לפני השקיעה נכנסנו לחדר האוכל לקיים מצוות סעודת פורים. ראיתי שם יותר מעשרים אנשים חשובים שהיו מוזמנים לסעודה. הרב ביקש ממני שאשב על

זו ממש".

החסיד ר' מנחם מגדל גרונר מקרית גת הוסיף וסיפר שהרחיפות הקשות בניסיון לקבל מהיין שהרבי חילק המשיכו עד שהרבי חזר לביתו: "כולם עשו מאמצים אדירים כדי להגיע אל הרבי ולקבל 'משקה' של ברכה. למחרת, ביום שושן פורים, זכור לי שהבחור התמים נתן גוראריה ניגש לרבי לפני התפילה לבקש 'משקה', באומרו שלא קיבל אמש. הרבי השיבו שיבוא אחר התפילה. לאחר התפילה נכנס הרבי לחדרו, הוציא בקבוק יי"ש ונתן לו 'משקה' תוך שהוא מברכו: 'שנת הצלחה בגשמיות ורוחניות'.

"מאוחר יותר, לאחר תפילת מנחה, ניגשו מספר אברכים ובחורים נוספים גם הם אל הרבי כדי לבקש 'משקה' מפני שלא קיבלו. הרבי ענה להם: 'רוצים אתם לפשוט יד - געזונטערהייט [לבריאות], אך כעת לא פורים ואין אומרים 'על הניסים'", ולא נתן להם. מאוחר יותר נודע שאחד מהם אף כתב לרבי שלא קיבל וביקש לקבל, והרבי ענה לו שילמד בהתמדה ושקידה 'ותלמוד תורה כנגד כולם'. בשעתו הדברים עוררו אצלי תימהון: מדוע נתן גוראריה קיבל למחרת פורים מה שאחרים לא קיבלו, הייתכן שהרבי יבדיל בין איש לרעהו?

"הסבר מפתיע לדבר קיבלתי אחרי זמן רב במהלך שיחה שהייתה לי עם הרב אברהם פרידלנד, ר"מ בישיבת חב"ד בקרית גת. הרב פרידלנד סיפר לי כמשיח לפי תומו, כיצד הוא זוכר שבאותו לילה לאחר ההתוועדות הגיע אל חדרם המשותף בישיבה נתן גוראריה, שבור ובוכה עד שאייאפשר היה להרגיע אותו. לאחר שנרגע מעט הסביר שאמנם נכח בהתוועדות, אך מאחר והוא צנום וחלש לא הצליח להגיע לרבי ולבקש 'משקה'.

"הרב פרידלנד סיפר לי שהוא הציע לו שלא ילך לישון באותה הלילה אלא ילך וישקוד על לימוד שיחותיו ומאמריו של הרבי עד למחרת. 'בצורה זו', הסביר לו הרב פרידלנד, 'יהיה זה כאילו המשכת להתוועד עם הרבי כל הלילה, וההתוועדות לגביך כלל לא הסתיימה, ומי יודע אולי הרבי ייתן לך 'משקה' מחר בבוקר... ואכן כך היה. נתן גוראריה זכה לקבל 'משקה' בוכות עמלו, אולם שאר הבחורים שהלכו לישון לא קיבלו למחרת. וכמה מפליאה תשובתו של הרבי לאחד מאותם הבחורים, שילמד בשקידה והתמדה ותלמוד תורה כנגד כולם..."

באדיבות: בית הרב קוק

אהבת ישראל מכל פסוק בתנ"ך. בית הרב קוק

למקומו של הרבי ונעשתה מהפכה גדולה, עד שאפילו הרמקול נשבר. הרבי המשיך למזוג לכל אחד, תוך שהוא מבקש להשליט סדר, אבל המהומה הייתה כל כך גדולה, ובל נשכח שהיו שם כמה שיכורים... עד שהדבר כמעט ולא הועיל.

במהלך אותה חלוקה, היו רבים שביקשו ברכות וישועות פרטיות וזכו לדברים מופלאים. אחד החסידים ניגש אל הרבי בבכיות נוראות וביקש ברכה והבטחה להיושע בזרע של קיימא, לאחר שהוא וזוגתו נשואים שנים רבות וטרם התברכו בפרי בטן. הרבי אמר לו: "צריך הרי להיות פושט יד". אותו חסיד פשט את שתי ידיו בתנועה של מקבץ נדבות, אך הרבי הניף את ידו הקדושה בתנועת ביטול חזקה ואמר: "פושט יד - הכוונה לנסוע לשליחות!" החסיד לא הגיב, ואז הרבי אמר לו בקול רם: "יכולים 'לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מלפניו' - אבל כל זה לא מספיק. צריכים לקבל את 'שרביט הזהב' כדי שיהיה 'וחיה', ואת שרביט הזהב שלי אני נותן לאלו שנוסעים לשליחות". אז אמר החסיד שהוא מוכן ומזומן לנסוע לכל מקום שהרבי ישלח אותו. הרבי הוסיף שנדרשת לשם כך גם הסכמת האישה, והחסיד ענה ששניהם נמנו וגמרו לעשות כל מה שהרבי יאמר להם. אז אמר הרבי: "אם כך, יש לכם את 'שרביט הזהב', ויהיה 'וחיה' בשנה

נקראים לבושים, 'עור ובשר תלבישני', וכפי שראינו לצערנו בכמה עשירים שניסיון העשירות הוא ניסיון גדול ביותר ודרושה יגיעה גדולה ועצומה כדי לעמוד בו, וכמו שכתוב בתנאי שדרושה לכך התבוננות של כמה שעות. ואף על פי כן, מוטב שהקב"ה ייתן לכל ישראל עשירות, ושתייה יגיעת נפש ויגיעת בשר ויהיה צורך בהתבוננות של כמה שעות כדי לבטל את הניסיון".

ואז הכריז הרבי: "הרי באמריקה כל דבר נקבע בהצבעה. ובכן, כל אלו שמסכימים שתהיה להם עשירות בהפלגה ולא אכפת להם מהיגיעה שתידרש לשם כך, ירימו את ידם הימנית בלבב שלם!...".

הלם אחז בנוכחים. כנראה מאז ימי רבי שמעון בר יוחאי שהכריז מול תלמידיו "בקעה, בקעה! מלאי דיגרי זהב", לא הוצע מעולם לתלמידים להתעשר באופן כל כך פשוט וקל! היה צורך רק להרים את היד...

הרבי המתין רגעים אחדים והביט סביב. מסתבר שרוב האנשים לא אזרו אומץ בנפשם להרים את ידם ולזכות בעושר. רק שלושה עשו זאת והגביהו את ידם. אז אמר הרבי במעין נימת אכזבה: "אחר כך באים ומתלוננים שדבר זה חסר וזה חסר, אך כאשר ישנה עת רצון עושים 'חב'ד'סקע שטותים'... מה אעשה לכם, בגשמיות הולכים על הספק וספק-ספיקא אולי ייצא משהו, ואילו כשיש התוועדות עם יותר ממניין יהודים, ונמצאים בעת רצון באופן שניתן 'לתפוס' ו'לחטוף' בעניין שקשור עם הקב"ה בעצמו, מפסידים את ההזדמנות ובלבד שייקרא 'בעל מוחין'. מה יכולני לעשות? הרי העשירות לא תבלבל את הרוחניות, ויהיה יותר זמן וכוחות לפעול בעולם הזה הגשמי בחיזוק התורה והמצוות".

כמובן, אותן ידיים בודדות שהורמו באותה התוועדות פורים מיוחדת, זיכו את בעליהן בעושר מופלג. משתתפי אותה התוועדות יודעים עד היום במי מדובר...

"שרביט הזהב ו'חיה'"

לעומת ההיסוס בפורים תשס"ו, הרי שבפורים תשכ"ו אף אחד כבר לא היה מוכן לפספס. בסיום ההתוועדות הרבי פתאום אמר: "כל הפושט יד נותנים לו...", והחל למזוג יין לסובכים. מיד התחילו מאות המשתתפים לרוץ

כל הפושט יד נותנים לו. התוועדות פורים עם הרבי

הרב ליאור שגב | רב יועץ ופוסק במכון פועיה

לצאת מהספק

האם כל סיפור נגמר בנס? ממש לא. אבל מהזוגות במכון למדתי שספק הוא גם האפשרות להגיע לגבהים שלא חשבת עליהם, למקומות חדשים.

חודש טבת. יום גשום ואני במכון פועיה. כשאתה בטוח שהכל רגוע ושקט הם מתקשרים. "שלום מדברים משפחת...מיכל ויוסי, אנו זוג מהצפון. יצאנו עכשיו מהרופא - לא יודעים מה לעשות. אתם בכלל מתעסקים בזה? אתם הכתובת?" בליל של מידע. שטף דיבור, ואני מנסה לאט לאט להבין במה מדובר, ולסדר לי וגם להם את התמונה.

מיכל בהריון שלישי, שבוע 28 בבדיקת אולטרסאונד שגרתית נמצא שחסר חלק במח שנקרא קורפוס קולוזום, בעברית "כפסי המח". הרופאים מדברים אתם על אפשרות לפגיעה נירולוגית ואולי גם פגיעות אחרות. אבל המצב לא ברור מבחינה רפואית והספק מערער גם את הנפש. ספק זהו אחד המצבים הקשיים ביותר, לא סתם עמלק הוא גימטריא ספק. אנחנו אוהבים ללכת על קרקע יציבה, לתכנן תוכניות ולנסות (ולחשוב) שאנחנו יכולים לשלוט בכל דבר.

גם לנו כרבנים יש ספק - יש כאן שאלות הלכתיות כבדות משקל: מה ואיך פוסקים כשהמצאות לא ברורה? איך מחזקים את הווג? אנחנו מפנים את בני הווג לבדיקת MRI שמאששת את הממצאים. בבדיקה חדשה בשם אקסום מתגלה בגן שינוי נדיר מאוד, אבל הוא רק מעלה את הספק משום שאינו נותן לנו תשובות חותכות.

לאחר התייעצות עם רופאים מהארץ ומהעולם ודיון בין רבני המכון אני יושב עם בני הווג. יש סיכוי לילד בריא הם שואלים? מה הסיכוי? ומה נעשה עם הספק, איך חיים איתו? לפי ההממצאים יש סיכוי אני עונה, אינני יודע בדיוק לאמוד אותו. אני רוצה להלחם על ההריון אומרת מיכל, אם יש סיכוי אני הולכת איתו. היא נוסכת כוחות ביוסי ואנחנו ממשיכים בדרך.

בח' אדר בת נולדה בת למיכל ויוסי. מצד אחד שמחה גדולה, ומצד שני ספק - כיצד תתפתח?

שנה חלפה. במהלך השנה בני הווג מעדכנים אותי בכל בדיקה אצל רופא הילדים, בכל ביקור בטיפת חלב. שולחים תמונות על הנס שקרה להם. ברוך ה' הספק מתחיל להתפוגג עם כל בדיקה תקינה. מיכל ויוסי מרשים לעצמם סוף סוף להרגע. לשמוח בלב שלם כי יש להם ב"ה ילדה בריאה.

האם כל סיפור נגמר בנס? ממש לא. אבל מהזוגות במכון למדתי שספק הוא גם האפשרות להגיע לגבהים שלא חשבת עליהם, למקומות חדשים. אנחנו לא מזמינים אותו, אבל כשהוא מגיע - זו הודמנות.

במכון פועיה, זכינו ללוות אלפי זוגות בהתלבטויות דומות במהלך ההריון. להיות איתם בצמתים הרפואיים, להכריע בשאלות הלכתיות ולנסות למצוא כוחות גם במצבי ספק.

סיפור הרב הקדוש רבי יהודה מדז"קוב (תרס"ה-תשמ"ט), שבשנה אחת כאשר קרא סבו האדמו"ר האהבת ישראל' מוויז'ניץ את המגילה, עמד לצידו החסיד ר' שמואל אליהו שטרן. כאשר קרא הרבי את הפסוק "מדוע אתה עובר את מצוות המלך" געה החסיד בבכי תמרורים. הוא התעורר לחזור בתשובה על שנכשל במשך השנה ועבר על מצוות מלך מלכי המלכים. הוסיף רבי יהודה ואמר שבאותו מעמד לא ידע בפני מי להתבונן, אם על זקנו הקורא את המגילה בקדושה ובטהרה, או על החסיד ששופך לב כמים וחוזר בתשובה מעומק הלב.

האדמו"ר רבי אברהם אלימלך מקרלין הי"ד, שנרצח בשואה, פגש פעם בפורים אברך שהלך בדרך עם בתו הקטנה. שאל הרבי את האברך לאן פניו מועדות, והלה השיב שבתו סובלת ממיחושים שונים והוא הולך לרופא פלוני כדי שיבדוק אותה. תמה הרבי מקרלין ושאל: "וכי בפורים הולכים לרופא? בפורים ה'משקה' הוא הרפואה!" הוא נתן משקה לחסיד ולבתו, ואכן נעלמו כל מכאוביה ונתרפאה.

"להביא אל גנזי המלך"

סיפור רבי ישראל שמעון קסטלניץ זצ"ל, חסיד סלונים, ששנה אחת ביום הפורים היה אצל רבו הרב הקדוש בעל 'בית אברהם' מסלונים (תרמ"ד-תרצ"ג), כאשר הרבי היה בעיר לודז'. בעת משתה היין היו פני הרבי בוערות כלפידים בקדושה עלילית. לפתע נכנס אחד החסידים במרוצה ובהלה, וסיפר בדמעות שלישי שבנו הקטן נפל מקומה גבוהה וראשו פגע באבן גדולה. הרופאים הזהירו אותו שלא יגע בילד כלל, כי חיי הבן תלויים על חוט השערה.

כשמע 'בית אברהם' את הדברים, הורה לו לתרום שלוש מאות רובל כסף לצדקה עבור עניי ארץ ישראל. מיד התחייב החסיד לתת את מלוא הסכום לידי הרבי, והתנצל על שאין לו כעת כסף מזומן לשלם, לפיכך יתן צ'ק עם הסכום כדי שיזכה בנו לרפואה. הרבי לא קיבל את דבריו, עד שהחסיד התחייב והבטיח שיוכלו למשוך את מלוא הסכום מחשבוננו, ובלבד שיפעל הרבי רפואה לבנו השרוי בשערי מוות. מיד נטל הרבי 'בית אברהם' תפוח שהיה על השלחן, זרקו על ראשו של החסיד בחזקה, וצעק לעברו שיחזור לביתו. ככה החסיד ותמה: "איך אעלה אל ביתי כאשר בני מוטל על ערש דרוי ומפרפר בין חיים למות?", אולם הרבי ציווה עליו שוב לחזור לביתו. בלית ברירה, ליוו אותו כמה מחבריו לעבר ביתו. כאשר הגיע הביתה, פתח את הדלת וראה את בנו מסתובב כאחד האדם, ויהי לנס ולפלא!

"כנס את כל היהודים הנמצאים"

נסיים במעשה נוסף מרבי אברהם אלימלך מקרלין, אלא שמעשה זה בא ללמד עלינו, האנשים הפשוטים. אחד מחסידיו, מיקירי החסידים בירושלים, לא זכה במשך שנים רבות להיפקד בודע של קיימא, והיה מזכיר את עצמו פעמים רבות לפני רבו הקדוש, אך כל פעם בירכו הרבי בשפה רפה ולפעמים לא השיב לו כלל. החסיד הבין שמצבו דחוק ביותר, ואף על פי כן לא נפל ברוחו והמשיך לפקוד את בית רבו והזכיר את עצמו שוב ושוב לישועה ורחמים.

שנה אחת ביום הפורים נכנס החסיד לבית המדרש של חסידי קרלין, ומצא שם את בני החבורה יושבים מבוססים כדת היום. באותה שעה נגמר להם המשקה, ובטוב לבם אמרו לו כולם כאחד, שאם יביא להם משקה מבטיחים הם לו שלתקופת השנה ייוולד לו בן זכר! קיבל החסיד את דבריהם, חיפש ומצא כמה בקבוקי משקה והביא לפניהם. הם שמחו מאוד והמשיכו את הסעודה בהתלהבות.

אחר פורים נשכח הדבר מלבם, וכעבור כמה שבועות גם אותו חסיד שכח מהכל. אך כאשר פקד בפעם הבאה את בית רבו והגיש 'קוויטל' בו ביקש שוב כדרכו לזכות לבנים, הביט הרבי היטב ב'קוויטל' שלו ואמר לו: "הרי כבר נושעת! אצל מי היית? מי פעל עבורך ישועה כזאת?" ענה החסיד שלא היה אצל שום צדיק בתקופה האחרונה. הרבי המשיך לשאול, עד שהחסיד נזכר מ'הבטחת' החסידים בפורים וסיפר לרבי מה שקרה. כשמוע הרבי הקדוש מקרלין את הדברים אורו פניו ואמר: "אם כן פשיטא שנושעת! הסתכלתי וראיתי שלא ניתן לפעול עבורך ישועה בדרך הטבע. אמנם כאשר יהודים יושבים באהבה ואחוה ושלוש ורעות יש בכוחם לבקוע כל המחיצות ולהגיע עד לכיסא הכבוד."

לחיים יהודים! שנוכה לשבת כל השנה באהבה ואחוה ולבקוע את כל המחיצות שבינינו, ואת כל מחיצות הברזל הדמיוניות שבינינו ובין אבינו שבשמיים! ■

או יחשבו שאתה מתשובע

התוועדות
התוועדות

הרב שבתי סנבטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

**נס מוחלט נולד בעקבות
סעודת סיום, כמותה לא הייתה
בעולם < המשפיע הזהיר אותי
מראש, שהתשובה הפשוטה שלו
לשאלה הרצינית שלי, תגרום לי
לרחות אותה < אפילו סיביר
לא הצליחה להכניס את ד'
מענדל לעצבות, אפילו לא
פעם אחת < אתה שמח? לך
על ה' בכל הכוח! פרוץ
את הגבולות הדמיוניים
ותתחיל לשמוח בלי
שום סיבה**

פורים זה זמן לצאת מההגבלות שלנו, עד דלא ידע! לתת את עצמנו לקדוש ברוך הוא, כמו שבני ישראל כפורים התבטלו לקדוש ברוך הוא וסמכו רק עליו.

פלא פלאים לראות מתי התחיל הנס, הוא התחיל בשפל של השפל! בסעודה של אותו רשע - בה חיללו את כלי המקדש, או שהיה מעין עבודה זרה - ובני ישראל ישבו שם ונהנו! ה' ירחם. שם נגזרה הגזרה, אבל שם גם הקדוש ברוך הוא הכניס לאחשוורוש את השיגעון להביא את ושתי בכתר מלכות. אז ארע הפיצוץ ביניהם, ומשם הכל התגלגל בשביל לפנות דרך לאסתר המלכה.

או לתת את עצמנו לקדוש ברוך הוא, לצאת מכל ההגבלות, זה לדעת לסמוך עליו גם כשאנחנו במצב על הפנים. גם כשאנחנו בשפל והמצב נראה אבוד לגמרי. תן את עצמך!

יש יהודי בשם ר' משה ג. לו ולאשתו הרבה שנים לא היו ילדים. הם הלכו לרופאים ומומחים וניסו בלי סוף, ועסקן אחד התמסר מאוד, בירר בשבילם על שיטות שונות וליווה אותם בדרך הייסורים הזאת. הוא הפנה אותם למומחה בארצות הברית, ששלח אותם להמון בדיקות. הם עשו הכל בדקדקנות ובסבלנות, אך בסוף הרופא התקשר לעסקן ובפיו בשורת איוב. **לעסקן לא הייתה ברירה, הוא התקשר לזוג, ובכאב גדול נאלץ לומר להם את האמת: "אני מצטער, אבל אין סיכוי שאי פעם תזכו לפרי בטן. התפללנו והפכנו את העולם, אבל זה המצב. מחר אתקשר אליכם".** הוא התכוון למחרת להתקשר, בשביל להמשיך לנחם אותם על הבשורה הקשה. אך למחרת בבוקר, הקדים אותו ר' משה וצלצל אליו: "תשמע, אני עושה מחר 'סיום', אני מזמין רק את המשפחה שלי אבל אתה כמו אח שלי. אתה עשית והשקעת כל כך הרבה בשבילי, נתת בשבילי, רצת בשבילי, נסעת בכל העולם בשבילי - תעשה לי טובה ותבוא לסיום".

"אני מאוד עסוק, אבל אני אבוא" ענה העסקן. הוא בא ורואה סעודה אמיתית, ר' משה הכין דגים וכל מיני סלטים. המנה הראשונה הייתה משהו משהו, ואחרי המנה הראשונה כולם שאלו אותו "על מה הסיום, איזו מסכת למדת?". ור' משה ענה "תכף אומר לכם", וניגש לאותו עסקן ואמר לו "אתה רוצה לספר להם את מה שאמרת לי אתמול?". העסקן היה בשוק. אני הולך לספר להם שהתייאשו? שאמרו שאין סיכוי, אני?! למה? אבל ר' משה לא ויתר: "תעשה לי טובה, תעמוד ותספר להם לפרטי פרטים את כל מה שעשית, את כל מה שעברנו ביחד ואת הבשורה שקיבלת אתמול".

העסקן נשם עמוק, נעמד עם דמעות בעיניים וסיפר לכל המשפחה. כולם לא הבינו מה קורה לנגד עיניהם. העסקן התיישב וכולם היו באווירת תשעה באב. ואז ר' משה התחיל לדבר: "אני אגיד לכם על מה מסיבת הסיום. מסיבת הסיום שלי היא סיימתי עם ההשתדלות! הקדוש ברוך הוא אומר בתורה 'וברוך ה' אלוהיך בכל אשר תעשה' ואני עשיתי כל מה שיכולתי, ואפילו מעל הכוחות שלי. הוצאנו ים של כסף, רצנו והתרוצצנו בין מרפאות ובדיקות, עשינו הכל ואפסה כל תקווה בדרך הטבע. אני סיימתי את ההשתדלות ועכשיו אני נותן את עצמי לקב"ה עד דלא ידע! !"

ואתם יודעים מה קרה? אחר אחד עשר חודשים הם עשו ברית

מילה! אחרי אחד עשר חודשים בלי השתדלות, ה' נתן לו ילד. מה הייתה העבודה שלו? לתת את עצמו לקב"ה. להגיד לקב"ה 'אני עשיתי מה שיכולתי, אבל כל הזמן ידעתי שהברכה אצלך והכל תלוי בך. אמרת לי לעשות - אז עשיתי, עכשיו אין לי מה לעשות - ואני עדיין יודע בוודאות שהברכה בידיים שלך. אני שלך! תעשה איתי מה שאתה רוצה.

לחיים יהודים, לחיים עד דלא ידע!

פורים זה זמן לצאת מההגבלות שלנו, ולשמוח עד בלי די!

אתם יודעים מה תוקע לנו את השמחה? כשאנחנו מנסים להיות שמחים ממהו, ממישהו, מדברים שמתרחשים מחוץ לנו. השמחות האלה הן תמיד מוגבלות, והשמחה האמיתית היא כשאני שמח מבפנים, לא תלוי בכלום. לא בכך שמעריכים אותי ולא בכך שמצליח לי, לא בגשמיות ולא ברוחניות, פשוט שמח כי אני שמח!

אם תלכו לבית הספר בהפסקה, תראו שם ילדים משחקים ונהנים. אם תעצרו ילד באמצע הריצה למשחק, ותשאלו אותו 'תגיד, אתה בשמחה?', הוא יסתכל עליכם במבט של 'מה אתה רוצה מהחיים שלי?' וילך. אם אני שואל בן אדם 'אתה מרגיש שאתה חי?' הוא גם לא יבין את השאלה. אני לא מרגיש שאני חי - אני פשוט אני. כל דבר שהוא מחוצה לי, אוצר או נאה, אני יכול להרגיש. אבל את המהות שלי, את החיים שלי, אני לא מרגיש. אצל הילד הקטן השמחה מגיעה מהעצמיות שלו, ולכן הוא לא מבין מה אתה שואל בכלל.

וככה זה בפורים! אנחנו לא רק שמחים בעשיית מצוות, או שמחים בגלל החג, 'ושמחת בחגך', אנחנו שמחים בעצמיות. שמחים בלי טעם ודעת, בלי הגיון והסברים, שמחים בקדוש ברוך הוא, שמחים בנשמה שלנו. כל כך שמחים עד שאנחנו בכלל לא מרגישים שאנחנו שמחים! אין לנו פנאי להסתכל על עצמנו מבחוץ ולתת ציונים, אני כן שמח אני לא שמח. למי יש זמן לשטויות האלה?

אתה מגיע לנקודה בנפש שבה אתה קשור אל הקב"ה, ובמקום של הקב"ה "עוז וחדווה במקומו", נגילה ונשמחה בך". לא נגילה ונשמחה

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

נהפוך הוא

פורים אחד ירדתי בסמטה המובילה לבית הכנסת, כאשר אני מייחל בלבי, שהפעם אזכה לטעום סוף סוף את טעם החג, לאחר הפורים האחרונים שהיו שגרתיים מדי.

לא הרחק מרחבת בית הכנסת הוצא שולחן ענק ועליו סעודת פורים כיד המלך. זה היה בחצר ביתו של אמנון, איש כבן חמישים, שערו כסוף וזקנו אפרפר, בעל חוטם מחודד ועיני נץ.

הוא היה האדם האחרון שרציתי לפגוש בו.

למרות שהכיר אותי מהשכונה, מעולם לא הביט לעברי, אפילו לא להרף עין, כאילו לא הייתי קיים. ניסיתי ללכוד את עיניו באלכסון, כחכחתי בגרוני, בסך הכול שנינו יהודים שומרי תורה ומצוות שמתגוררים באותה שכונה, אבל מאמצי עלו בתוהו. הרגשתי בקרבתו כמו אוריר.

אמנם היהודי מצווה להיות כאין וכאפס, אבל זה היה לא נעים. אפילו אם נתקלתי בו במקום מרוחק בעיר, הוא לא הניד לעברי עפעף. בכל פעם שראיתיו טעמתי טעם מיתה.

לצדי השולחן ישבו רעיו של אמנון. אמרתי בלבי כי אחלוף מהר על פניו כדי שלא יעכיר לי את שמחת פורים.

בעודי חומק עובר שמעתי לפתע מישהו קורא בשמי בהתלהבות. הבטתי להרף עין, ולתדהמתי ראיתי שזהו אמנון. קפאתי על מקומי והוא ניגש אלי מבוסס כדבעי, חיבק אותי, ומשך אותי לעבר השולחן לשבת לצדו. לא ידעתי מה להרגיש ומה לחשוב, ורק מלמתי בנפשי: היום פורים! היום הכול יכול להיות!

הוא העמיס על צלחתי הרחבה סטיק וקובב וכן סלט ירקות עשיר ומיני מטעמים, ולבסוף מזג לכבודי כוס יין גדושה.

החלטתי להקדים את היין ל"המוציא" כדי לא להבין מה קורה. חשתי שעלי לסלק את תודעתי כדי לחוות את האור הנפלא שאין כדוגמתו בכל השנה. לאחר שלגמתי מהיין וטעמתי מהפיתה העירקית החמה, אמנון השתיק את כל חבריו המצחקים וקרא:

"כעת הסופר שלנו יספר לנו סיפור!"

עצמתי את עיניי וסמכתי על בורא פרי הגפן. סיפרתי בחיות את הסיפור האחרון שפרסמתי לקראת פורים, ובסיום הסברתי את הקשר שבין פורים, כיפורים וסיפורים, שבכולם יש פור - אירוע גורלי.

"אשריך, אחי!", קרא אמנון, החל לרקוד אתי ומזג לי כוס יין גדושה נוספת. מכאן ואילך לא זכרתי כמעט מאומה. רק זכור לי במעורפל שבעל הבית השקה אותי ואני אותו עד כלות, כאשר כל רעיו משתתפים בשמחה. חשתי אהבה אינסופית, שכל המילים, אפילו בלשון הקודש, דלות לעומתה. ועוד דבר אחד זכרתי: נתתי לו ספר שכתבתי והוא הכניס לכיס חולצתי שטר בצבע אדום.

במוציא פורים התנדננתי לעבר ביתי, כשאני נדהם כיצד חוויתי את היום הנפלא הזה בחברת אדם שכל השנה אינו מתייחס אלי כלל.

שבועיים חלפו. נכנסתי עם גלתי למרכול השכונתי, וראיתי מולי את אמנון כשהוא יוצא בעגלה עמוסה. עיניי ניסו לצוד את עיניו, אבל הוא לא העיף מבט לעברי.

לבי נפל בקרבי. האוויר נמלט מריאותיי. עמדתי נטוע על מקומי. איך יתכן שמי שגילה כלפי אהבה כה גדולה בפורים, ממשך להתייחס אלי כאל אוויר בשאר ימות השנה? ! נזכרתי בפתגם "לא כל יום פורים", התאוששתי קמעא והמשכתי להתגלגל לעבר המצרכים של פסח.

במה שה' נותן לנו בשפע, באוכל או בכסף, אלא "נגילה ונשמחה" כך. מגיעים לנקודה הזאת, ששמחים בעצם, במהות שלנו.

כשהייתי בחור, היה בכפר חב"ד אחד המשפיעים הגדולים, קראו לו ר' שלמה חיים קסלמן. פעם הלכתי אליו הביתה ודיברנו, ושאלתי אותו: איך מגיעים לשמחה? לפני שהוא ענה לי, הוא אמר: "אגיד לך משהו, ואתה תחשוב שזה לא זה, שזה מידי פשוט, שלא יכולה להיות תשובה כל כך פשוטה לשאלה כל כך רצינית. אבל", הוא נעץ בי מבט, "זו התשובה האמיתית! וככל שתגדל, תוכל להודות עם התשובה הזאת".

ואחרי ההקדמה הזאת הוא אמר: "הכוח הכי גדול שה' נתן לבן אדם הוא כוח הבחירה. ראה נתתי לפניך את החיים... ואת המוות... ובחרת בחיים". ה' נותן לנו בחירה אם לשמוח או להיות עצובים. בן אדם יכול להחליט 'אני רוצה להיות שמח, ויהי מה!'. אחרי זה תחשוב איך אני עושה את זה, אבל זה תלוי במחשבה ובבחירה שלנו".

כמה שהוא צדק, אדם יכול להיכנס לעצבות, וברגע שהוא מחליט ש'חלאס, נגמר הסיפור', הוא קם, רוקד, מתחיל להתקשר לאנשים אחרים, הולך לעשות טוב ומתחיל לחשוב מחשבות טובות. פתאום, כמו נר, קצת אור דוחה הרבה מן החושך והעצבות נעלמת ואיננה. זה תלוי בנו! השמחה היא חלק מהעצמיות שלנו ולכן אנחנו יכולים לבחור בה בכל רגע שנעזר.

לחיים יהודים, שנזכה לבחור בשמחה בלי שום סיבה!

אתם יודעים, המשפיע ר' מענדל פטרס ראה פעם את אחד התלמידים שלו, הרב טוביה בולטון, שהיה ראש ישיבה לבעלי תשובה, והפנים שלו היו קצת עצובות. אז ר' מענדל אמר לו: "מה אתה עצוב?" והרב בולטון התחיל לפרט, בגלל זה ובגלל זה... אמר לו ר' מענדל: "שמע, נשלחתי בעוונותיי למחנה עבודה ברוסיה, בסיביר, בקור כלבים, לכמה שנים טובות. **אוכל כשר לא היה, ולא פעם ולא פעמיים לא היה בכלל אוכל.** לשמור שבת היה מסירות נפש, על המון מצוות הייתה לי מסירות נפש, אבל אף פעם לא נתתי לעצמי מחמאה על כך ששמרתי שבת וכשרות, את זה יהודי צריך לעשות. אתה יודע על מה אני מחזיק טובה לעצמי, על מה אני נותן לעצמי מחמאה? על זה שאף פעם לא הייתי בעצבות. **הרבה שנים בסיביר ומעולם לא נכנסתי למצב רוח כזה, על זה אני נותן לי טפיחה על השכם**".

הזוהר אומר שברגע שאדם שמח פה למטה, גם הקב"ה שמח, וכשהקב"ה שמח זה פותח את כל שערי שמים ומשפיע שפע עצום.

בשמחת תורה תש"מ, הרבי אמר בהתוועדות שכל אחד יבחן את עצמו כמה הוא באמת שמח, שכל אחד יחליט בראש על סכום כסף גדול שהוא נותן לצדקה, ואם ירצה ה', הוא יקבל משמים פי ארבע, "ארבע פעמים ככה!". הרבי הדגיש שהוא לא אומר את זה כבדיחה אלא מאוד ברצינות.

החותן שלי היה שם, אבל אתם יודעים, התוועדות של שמחת תורה הן ארוכות ואחרי מחסור גדול בשעות שינה... וחונתי, שבדיוק לפני כמה ימים היה יום הזיכרון שלו, שהתוועדות הזאת תהיה לעילוי נשמתו, נרדם. אחרי התוועדות הוא שמע את דברי הרבי - שבן אדם יכול להחליט לתת סכום שהוא למעלה מכוחותיו, וה' ייתן לו ארבע פעמים ככה - ומיד הכניס לרבי צ'ק שמן. הרבי הוציא את הצ'ק והחזיר לו. הרבי הסביר שהדברים יועדו רק לאלו שהיו בהתוועדות, וזה היה מבחן לבן אדם - כמה הוא יוצא מהגבלות שלו. **זו ממש רוח הקודש!** מאיפה הרבי ידע שהחותן שלי נרדם באותו זמן? הוא ישב בספסל למטה וכמעט לא ראו אותו. איך הוא ידע את זה?

היה שם מישהו שגם העביר צ'ק וקיבל אותו בחזרה. הרבי אמר לו "לך אין כסף, אתה לוקח את הכסף מאבא שלך. לא לזה התכוונתי, התכוונתי כמה הבן אדם יכול לצאת מהגבלות של עצמו".

בכל מקרה, הרבי רצה שאנשים יצאו מהגבלות שלהם. לשבור את כל תקרות הזכויות ולעשות דברים שעד לפני רגע נחשבו משונים ואפילו משוגעים. צא מההגבלות!

לחיים חברים! שה' יזכה אותנו להמשיך את פורים לכל השנה, עם הרבה שמחה, עם הרבה בריאות, עם הרבה שפע. אנחנו יודעים את הכלל - "כי בשמחה תצאו". בשמחה יוצאים מכל ההגבלות, מכל הצמצומים ושנזכה בקרוב ממש לביאת משיח!

איך מעודדים חבר שקרובו נפטר?

ראשית, על ידי האזוניים, בהקשבה לצער שעובר עליו, וכמו שמבארים חז"ל שכאשר יש דאגה בלב איש - העצה היא שישחנה לאחרים. ועל ידי שיספר את המעלות המיוחדות של קרובו ויהיה מואר מהאור המיוחד של אותו נפטר, גם אנחנו נזכה ליהנות מאותה אורה.

שלמה המלך אמר "והחי יתן אל ליבו" - יש צד של הדרכה מוסרית לבחון כמה האבלות של האחר מחייבת אותי, אבל יש מקום עוד יותר פנימי שעצם שמיעת מעלות הזולת ונתינתן אל תוך לבי כבר פועלת עלי לטובה ומשרה עלי מרוחו וממעלותיו. ולאחר שאנו מקשיבים (ולעתים גם מגלים שדי בזה) - אנחנו יכולים גם לומר דברי נחמה, הן ביחס לטובה שהנפטר השאיר אחריו בעולם הזה, הן ביחס לזכויות שהוא לוקח איתו לעולם הבא והן ביחס למצוות ה' שעלינו להודות לו בכל המצבים, בכל מידה ומידה שהוא מודד לנו. ולכן אנו מברכים את ה' על שהוא דיין האמת. ואדם צריך להפעיל רגישות גבוהה כדי לראות מה מתאים בכל הקשר ומצב שכזה.

איך בתור עובד ה' אני צריך להגיב לפרגון?

כשם שאדם צריך להיזהר מגאוה פסולה, כך הוא צריך להיזהר מענווה פסולה שגורמת לדיכוי ועצבות וחולשה ורפיון.

מצאנו בדברי רבותינו שהרכבו במחמאות אחד לשני, כמו למשל בספרות השו"תים פנו רבותינו גדולי עולם בכבוד רב זה לזה והרכבו בשבחים בהפלגה יתירה, ואיך לא חששו להכשיל את חבריהם בגאוה? ואיך לא חששה התורה מלצוות על כיבוד הורים וכיבוד תלמידי חכמים וכיבוד הכהנים? והרמב"ם כותב במצוות אהבת הריע שיספר בשבחיו, ובוודאי לא יעלה על הדעת שזו טובה רק למספר ורעה למי שמספרים עליו!

הדבר פשוט: הכרה במעלותינו, ולא רק בינינו לבין עצמנו אלא גם על ידי פרגון, היא מצווה גדולה. הפרגון גורם לאור ולטוב שבנו להתגבר ולצאת מהכוח אל הפועל. וכמובן בשעה כזו אנו צריכים להצטייד גם בענווה כדי שלא נרמה את עצמנו ונייחס לעצמנו מעלות שאין בנו או נפריז במעלותינו לעומת אחרים, ובוודאי לא נייחס אותן לבעלותנו כאילו לא ניתנו לנו במתנת חיים מה' יתברך. ועם זאת, העוז והענווה ירדו כרוכים מחי העולמים, ואנחנו צריכים להשתמש בשניהם כאחד.

מעלתו של מי גדולה יותר - זה שחי באמונה ובבטחון בה' אך לא עוסק כל כך בתורה ומצוות, או זה שלומד הרבה תורה אך עם הרבה פחות בטחון?

הניסיון להעמיד ערכים באופן שלא יבואו אחד על חשבון השני עלול להיות הטעיה כבדה, מפני שאנו עלולים להסיק מכך שאם נתגבר בתורה נפסיד את הבטחון ואם נתגבר בבטחון נפסיד את התורה. ואילו האמת הפשוטה היא שככל שמתגברים בתורה מתגבר הבטחון, וככל שמתגברים בבטחון מתמסרים יותר ללימוד תורה. וממילא סרה השאלה מאליה ואיננה.

ועם זאת, נכון שיש לעתים גם התנגשות. יש מעלות לכאן ולכאן, ומי שחפץ ללמוד את המעלות שבכל צד ולא חלילה להקטין את הצד השני, ימצא דברי חפץ מופלאים בכל דברי רבותינו העוסקים בעצם מידת הבטחון, ודברי אלוקים חיים נשגבים ועליונים בכל דבריהם על מעלת לימוד התורה.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרטום: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

עכשיו כבר כולם מבינים שלעוד חדר בבית אין תחליף

הבנייה בעיצומה והגיע הזמן שאתם תרכשו את דירת ההשקעות שלכם. במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לצידו הדתי, כרמי גת היא הבחירה הנכונה עבורכם לנכס מניב. קבוצת רכישה ליחידות דיור של שלושה, ארבעה וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪. כניסה לפנטקוטז' בעוד שנה.

קהילה הטבה מיקום איכות
צעירה למשקיעים מעולה חיים

הבניה
בעיצומה!
תקן בניה
ירוקה!

לפרטים נוספים: 1700-500-555

באמונה bemuna.co.il

אחרי הקורונה מגיע לכם בית חדש

מגוון דירות גן, גג ולמשקיעים

Carmei Gat
קהילת כרמי-גת
המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב ירום אברגל זצ"ל

